

ærede Medlem begyndte med at sige, at han formodede efter de Udtalelser, jeg var fremkommen med, at jeg ikke havde noget imod, at udenrigspolitiske Sager blev gjort til Genstand for Drøftelse i Folketinget. Heri havde det ærede Medlem fuldstændig Ret. Jeg kan naturligvis aldrig have noget derimod. Tværtimod kan det kun være en Glæde og en Opmuntring for en Udenrigsminister at se, at Tingets Medlemmer med Opmærksomhed følge ham og det, der angaar hans Ministerium. Men Udenrigsministeren maa have Ret til, naar det gælder en Diskussion, han ikke kan indlade sig paa, at sige, at Forholdene i Øjeblikket forhindre ham i at svare paa visse Spørgsmaal.

Det ærede Medlem kom ind paa en Omtale af Traktaten af 11. Januar 1907 og gjorde den til Genstand for nogle Angreb. I en vis Forstand forbavser det mig at høre Traktaten blive angreben, endog stærkt, fra det Partis Side, hvortil det ærede Medlem hører, da dette Parti jo vistnok somme Tider sætter Pris paa at give det Udseende af, at det fremfor andre Partier her i Tinget har gjort Slesvigernes Sag til sin. Jeg maa imidlertid sige, at den Kritik, det ærede Medlem anvendte, dog ikke er kommen mig uventet. Jeg kom i den Anledning til at se en af mine Skrivelser igennem, som jeg i September Maaned i Fjor har sendt til Gesandtskabet i Berlin. I den Skrivelse fremhæver jeg — Ordene kan jeg naturligvis ikke bestemt erindre, men jeg skal gengive deres Indhold saa godt, jeg kan —, at jeg er sikker paa, at min Handlemaade i denne Sag vil blive gjort til Genstand for streng Bedømmelse, maaske endog Fordømmelse af et vist Parti her i Landet. Men jeg ender med at sige, at jeg vil alligevel gaa frem paa den Bane, jeg der en Gang er slaet ind paa, idet Hovedsagen for mig er og altid vil blive: Kan man gennem en Forhandling med Tyskland skaffe Nordslesvigerne bedre Vilkaar at leve under, saa finder jeg, at man ikke alene har Ret, men Pligt til at begynde paa en saadan.

Det ærede Medlem omtalte endvidere Tidspunktet for disse Forhandlinger og spurgte, hvornaar vore Forhandlinger med Tyskland om Traktaten af 11. Januar vare begyndte. Det ærede Medlem udtalte, at de vist allerede vare begyndte i Sommeren 1905, den Gang de to store Flaadebesøg fandt Sted og den Gang Kejseren var her paa Besøg. Deri tager det ærede Medlem fejl. De første Forhandlinger, der have fundet Sted mellem de to Regerin-

ger om Optanttraktaten, begyndte i Marts Maaned 1906 i Berlin. De fortsattes dernæst i Juli Maaned, men blev afbrudte paa Grund af Sommeren og paa Grund af, at der var saa faa Embedsmænd til Stede i Berlin, og blev egentlig først atter genoptagne i September Maaned. Det ærede Medlem siger, at Preussen har haft mange Grunde til at indlade sig med os angaaende Optanttraktaten. Jeg tror, han nævnedes 3 Grunde. Det ærede Medlem udtalte dernæst noget, som jeg ret ofte har hørt, og som tidt har forbavset mig, nemlig at der fra Preussens Side var et bestemt udtalt Løfte om at ordne Optantbørnenes Forhold, og at dette Løfte var givet i Aabenraa-Konventionen. Jeg har set efter, hvad der staar i denne Konvention, og skal tillade mig at oplæse det for det høje Ting: „Til Slut bliver der af de preussiske Kommissærer henvist til, at den anomale Tilstand, . . . at et uforholdsmæssigt Kvota af Befolkningen besidder Egenskab som Udlandinge og er befriet for de Pligter, der paahvile Statsborgere paa denne Side, i Fremtiden maatte blive fjernet, og at i denne Hensigt, eventuelt ved Hjælp af Lovgivning, Omsorg vilde være at træffe saaledes, at de tilkommende Generationer af denne Befolkning med deres Fødsel i Indlandet under deres Forældres blivende Ophold i Staterne paa denne Side erhverve Egenskab som Indlandinge.“ Det er paa den Maade, denne Sag bliver omtalt i Aabenraa-Konventionen, og ikke paa nogen anden Maade.

Det ærede Medlem sagde dernæst noget, som jeg synes indeholdt en Modsigelse af hans egne Ord. Han sagde, at der ikke var Spørgsmaal om, at i den Tid, jeg havde været Minister, var der ikke noget som helst i vort Forhold til Udlandet, der havde gjort det Indtryk og givet Anledning til saa megen Omtale i Landet som just denne Konvention af 11. Januar 1907, men i samme Øjeblik siger han, at det positive Resultat af Konventionen er meget lille. Jeg synes, at der er en vis Modsigelse mellem disse Udtalelser. Naar det er et saa meget lille Resultat, der er kommet ud af denne Traktat, hvorfor skulde det saa have vakt saa stor Opsigt her i Landet, som det i Virkeligheden har? Jeg finder, at Resultatet egentlig er ret betydeligt, idet der derved gives alle Optantbørnene Lejlighed til at erhverve en Nationalitet, hvad de hidtil ikke have haft. Hvorvidt de benytte sig deraf eller ej, maa blive deres Sag.